

ἄπει πυνθανῆσθαι διεστροφῶνται, τί δὴ ποτ' ἐν Α
 ἦν ἡ ἀπὸ τῶν ὄντων, τὰ ὑπὸ αἰδέα πλὴν φύσιν ὄντι,
 τὰ δ' ὁφείρεται ἦν ὄντων ἐπεὶ δ' οὐτε αἰ πᾶσι
 λέγουσιν, ἢ τε ὄντων οὕτως ἔχον, δὴλον ὡς ἔχ
 αἰ ἀπὸ ἀρχῆ, οὐδὲ ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ ἑῶν. καὶ
 γὰρ ὁ ἀπὸ οἰηθεῖν λέγειν αἰ περὶ μέγιστος ὁμο-
 λογοῦμεν ἄνω, Ἐμπεδοκλῆς, καὶ ἑστὶ ταύ-
 τε πέποιθε. τί τῆσι μὲν γὰρ ἀρχὴν πᾶσι αἰ πᾶσι
 αἰ πᾶσι τῆς φθορᾶς τὸ νείκος, δόξετε δ' αἰ ἄ-
 ἔτι ἢ πῶν καὶ τῶν γινώσκων ἐξ αὐτῶν τῶ ἐνός, ἀ-
 παντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰλλα ὄντι πλὴν ὁ θεός.
 λέγει γὰρ, Ἐξ ὧν πᾶσι ὄντα τ' ἡ, ὄντα τ'
 ἔσθ', ὄντα τ' ἔσθ' ὅπως, ἀνδρῶν τ' ἐβλάστη-
 σε καὶ αἰέρες ἢ δὲ γυναικας, Θῆρες τ' οἰωνοὶ τε
 καὶ ὕδατοδρέμονες ἐχθροί, καὶ τε θεοὶ ὄντα
 χεῖρας καὶ χροῖς ἢ ἴστων, δὴλον, εἰ γὰρ μὴ ἐν
 ἡ τὸ νείκος ἐν τοῖς περὶ γράμμασι, ἐν αἰ τῶ ἀ-
 παντα ὡς φησιν, ὅτι μὲν γὰρ σωέλθον, τότε ἐξα-
 πῶντα ἰσθῶ τὸ νείκος, διὸ καὶ συμβαίνει αὐτῶ τὸν
 ὀυδαμμοῦν τε τὸν θεῶν ἢ πῶν φρόνιμον ἔστι ἦν
 δὴ ἄν. οὐ γὰρ ἴσθῶ τὰ σοιχεῖα πᾶσι. τὸ γὰρ
 νείκος ἐκ ἔχει, ἢ ἢ γινώσκῃ τῶ ὁμοῦ τῶ ὁ-
 μοῖο. Γαῖα μὲν γὰρ φησιν γαῖαν ὀπὸ πατρὸς,
 ὕδατι δ' ὕδατι, Αἰθέρι δ' αἰθέρα ὄντων, ἀ-
 τὰρ πυρὶ πῦρ ἀδύλον, Σπέρμῃ δὲ σπέρμῃ,
 νείκος δὲ τε νείκαι λυρῶν, ἀλλ' ὄθεν δὴ ὁ λό-
 γος, τὸ τὸ γὰρ φανερὸν, ὅτι συμβαίνει αὐτῶ τὸ
 νείκος, μηδὲν μάλλον φθορᾶς ἢ τῶ ἔστι ἀπὸν.
 ὁμοῖος ἢ οὐδ' ἢ φιλότις τῶ ἔστι. συμβαίνει
 γὰρ εἰς τὸ ἐν, φθείρει τὰ δὴ α. καὶ ἄμα ἢ αὐ-
 τῆς τῆς μεταβολῆς ἀπὸν οὐδὲν λέγει, ἀλλ' ὅ-
 πῳ οὕτως πέφυκεν. ἀλλ' ὅτι δὴ μέγα νείκος
 εἰς μελέσσει ἐδρέφθῃ, εἰς τιμας τ' αὐτοῦ
 σι τελειοῦμεν γέγονοι, Ὅς σπῆν ἀμοιβᾶος
 πλατύος παρελήλατο ὄρκου ὡς ἀναρχῶν
 μὲν ὄν μεταδῆσιν. αἰτίαι δ' ἐξ αἰόγκης
 οὐδὲ μῆτις διπλαῖ, ἀλλ' ὅμως τοσοῦτον γὰρ μόν-
 ον λέγει ὁμολογοῦμεν, οὐ γὰρ τὰ ὑπὸ φθορᾶς,
 τὰ δὲ ἀφθαρτα ποιεῖ ἦν ὄντων, ἀλλὰ
 πᾶσι φθαρτὰ, πλὴν ἦν σοιχεῖων. ἢ δὲ
 νῦν λεγομένη δοτορία ὄντι, διὰ τί τὰ μὲν,
 τὰ δ' οὐ, εἴ τῶ ἐν ἦν αὐτῶ ὄντι. ὅτι μὲν
 οὐκ ἴσθ' αἰ εἰπῶν αἰ ἀπὸ ἀρχῆ, πᾶσι
 ἐφθάρω, εἰ δὲ ἔπειτα ἀρχῆ, μία μὲν δοτο-
 ρία, πότῃρον ἀφθαρτα καὶ αὐτῶ ἔσονται, ἢ
 φθαρταί. εἰ μὲν γὰρ φθαρταί, δὴλον ὡς ἀναρ-
 χῶν καὶ ταύτας ἐν πᾶσι ἔστι. ἀπαντα γὰρ

petere oportet, ac interrogare, cur cum e
 eisdem sint, hæc quidem entium sempiterna natura sint, hæc verò corruptur.
 Cum autem neque dicant causam, neque rationabile sit, ita se habere, patet, quòd non sunt eorum eadem principia, neque causæ. Empedocles nanque, quem quis maximè sibi ipsi putauerit consona dicere, is quoque idem passus est. Ponit enim quoddam principium, corruptionis causam, contentionem. Nihilominus tamen hæc videatur generare, præter ipsum vnum. Cuncta enim alia ex hac sunt, præter Deum. Dicit enim,

*Ex quibus omnia, quæ erant, quæ erunt, quæque in posterum erunt,
 Orta sunt, ac arbores, & viri, ac mulieres,
 Fera, aliisq; equis, pisces in aqua nutriti,
 Ac dii longæui.*

C At etiam abique his patet. Nam si non in-
 esset in rebus contentio, vnum omnia (vt ait) essent. Cum enim conueniant, tunc extima statuitur contentio. Vnde & accidit ei, felicissimum Deum, minùs sapientem cæteris esse, non enim cognoscit omnia elementa. Contentionem nanque non habet. Cognitionem autem similis simili.

*Terra enim (ait) terram inspiciamus, aquam verò aqua:
 Æthere verò ætherem diuinum, itemq; igne ignem omnia absumentem:
 Ac amicitia amicitiam, & contentionem contentionem perniciosa.*

Sed vnde sermo digressus est, hoc est manifestum, quòd accidit ei, contentionem non magis corruptionis, quàm ipsius causam esse: similiter nec amicitiam, ipsius esse. Cum enim congreget in vnum, corrumpit cætera. Et simul ipsius transformationis nullam causam dicit, nisi quòd ita natura aptum est. Cum enim ait, magna contentio in membris nutrita fuit, Ac ad honores ascendit tempore perfecto, Quòd eum cum alternum sit, amplum præcessit usurandum: tanquam necesse sit quidem transmutari, causam tamen necessariò nullam manifestat. Tantum tamen sibi ipsi consentaneè dicit, quòd non facit hæc quidem entium corruptibilia, hæc verò incorruptibilia, sed omnia corruptibilia præter elementa.

F Quæ autem dicitur nunc dubitatio est, cur si omnia ex eisdem sunt, hæc quidem sunt, hæc verò non? Quòd igitur non sint eadem principia, hæc demum dicta sint. Quòd si diuersa principia sunt, vna quidem dubitatio est, vtrum incorruptibilia etiam ista erunt, an corruptibilia. Si enim est, ea quoque ex aliquibus esse. Omnia

nim corruptibilia, patet quòd necesse